

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **navrhovatelů: a) M. S., b) P. S.,** zastoupených Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti **odpůrci: Obec Hlubočany**, se sídlem Hlubočany 22, okres Vyškov, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 2/2008 o vydání Územního plánu obce Hlubočany, schváleného usnesením Zastupitelstva obce Hlubočany dne 14. 5. 2008,

takto:

I. Opatření obecné povahy č. 2/2008 o vydání Územního plánu obce Hlubočany, schválené usnesením Zastupitelstva obce Hlubočany dne 14. 5. 2008, **se zrušuje** dnem vyhlášení tohoto rozsudku.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu dne 4. 8. 2010 se navrhovatelé M. S. [dále též „navrhovatel a)"], bytem K. 160, V., a P. S. [dále též „navrhovatel b)"], bytem J. 246/21, V., domáhají vydání rozsudku, kterým by bylo

zrušeno opatření obecné povahy č. 2/2008 o vydání Územního plánu obce Hlubočany, schválené usnesením Zastupitelstva obce Hlubočany dne 14. 5. 2008 (dále též „územní plán“).

Navrhovatelé se ve svém návrhu nejprve vyjádřili k otázce vlastní aktivní legitimace k podání návrhu, v této souvislosti uvedli, že jsou spoluvlastníky pozemku parc. č. 2804 v k. ú. Hlubočany, obec Hlubočany, zapsaného na listu vlastnictví č. 245, navrhovatel a) je dále vlastníkem pozemku parc. č. 2534 v k. ú. Hlubočany, obec Hlubočany, zapsaném na listu vlastnictví č. 209. Na obou těchto pozemcích je územním plánem vymezena vysokorychlostní železniční trasa Brno – Přerov – Ostrava (dále též „VRT“) a její koridor. Zatímco pozemek parc. č. 2534 je téměř z poloviny „pokryt“ ochranným pásmem VRT, pozemek parc. č. 2804 je tímto pásmem „pokryt“ téměř celý. Kromě toho je na tomto pozemku navrhovatelů územním plánem vymezena část lokálního biocentra označeného jako „LBC 8 Horní Lusy“ a prochází přes něj úsek nadregionálního biokoridoru označeného jako K 134/1. Přes pozemek parc. č. 2534 dále vede územním plánem vymezený výtlačný řad (kanalizace), a jsou na něm vyznačeny „odvodněné plochy“.

Navrhovatelé jsou dále spoluvlastníky souboru nemovitostí tvořících souhrnně hospodářskou usedlost (velkostatek) nacházející se v jihozápadní části obce Hlubočany, a to pozemku parc. č. 2539 a budovy č. p. 1 nacházející se na tomto pozemku, pozemků parc. č. 2538/1, 2540/1, 2540/2, 2541 a budov bez čísel popisných nebo evidenčních nacházejících se na těchto pozemcích (tj. skladovací hala na skladování zemědělských komodit a parkování zemědělských strojů, velkokapacitní sýpka na skladování zemědělských komodit a dva velkokapacitní kravíny pro živočišnou výrobu), pozemku parc. č. 2538/2, 2536, 2537 a 2535, všechny v k. ú. Hlubočany, obec Hlubočany, zapsané na listu vlastnictví č. 212. Na všech těchto pozemcích, s výjimkou pozemků parc. č. 2535 a 2536, je územním plánem vymezena plocha označená jako „SO“ s přípustným funkčním využitím „plochy smíšené obytné venkovské“, což zásadním způsobem omezuje navrhovatele v dosavadním způsobu využití jejich nemovitostí a zasahuje tak do jejich vlastnických práv a do práva na svobodné podnikání. Na pozemku parc. č. 2536 jsou územním plánem vymezeny plochy označené jako „Z“, „OS“ a „DS“ s přípustným funkčním využitím „plochy sídelní zeleně“, „plochy občanského vybavení - tělovýchova a sport“ a „plochy pro dopravu silniční – parkování a garážování“. V ploše „Z“ je na tomto pozemku vymezen vodní zdroj s ochranným pásmem I. stupně. Do plochy „OS“ na tomto pozemku zasahuje koridor technické infrastruktury VTO1, při hranici pozemku prochází lokální biokoridor s předpokladem založení prvků územního systému ekologické stability, záplavové území – plocha určená k rozlivu při povodni a provozní pásmo vodního toku. Také toto územním plánem přípustné využití pozemku parc. č. 2536 a jeho nejbližšího okolí omezuje zásadním způsobem navrhovatele v dosavadním způsobu jeho využívání. Na pozemích parc. č. 2535 a 2536 jsou vyznačeny „odvodněné plochy“. Na pozemku parc. č. 2537 jsou dále územním plánem vymezeny místní a účelová

komunikace a zasahuje do něj záplavové území - plocha určená k rozlivu při povodni. Přes pozemky parc. č. 2535, 2536 a 2537 vede územním plánem vymezený výtlačný řad (kanalizace). Po hranici uvedených pozemků navrhovatelů prochází hranice zastavěného území obce a podle znázornění ve výkresu č. 10 také hranice intravilánu obce. K tomu navrhovatelé uvádějí, že předmětné pozemky, resp. celá hospodářská usedlost byla dle všech navrhovatelům dostupných informací vždy vedena jako součást extravilánu obce [k tomu srovnej § 2 odst. 1 písm. d) a § 58 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“ či „nový stavební zákon“), jakož i § 12 vyhlášky č. 13/1994 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti ochrany zemědělského půdního fondu]. Navrhovatelé dodávají, že tuto skutečnost potvrzuje i rozhodnutí Ministerstva zemědělství ČR – Pozemkového úřadu Vyškov ze dne 23. 2. 2007, č. j. PÚ - 180/2004/RII, vydané podle § 11 odst. 8 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo rozhodnuto o výměně a přechodu vlastnických práv v k. ú. Hlubočany na základě schváleného návrhu komplexních pozemkových úprav. V příloze 1 tohoto rozhodnutí jsou v Soupisu nových pozemků (str. 3 přílohy) uvedeny všechny výše zmíněné pozemky navrhovatelů. Pozemkové úpravy jsou přitom obecně v praxi prováděny pouze ve vztahu k pozemkům, které se nacházejí v extravilánu obce.

Navrhovatel a) je dále vlastníkem pozemku parc. č. 2908, v k. ú. Hlubočany, obec Hlubočany, zapsaného na listu vlastnictví č. 209, jenž sousedí s výše popsanou hospodářskou usedlostí. Přes tento pozemek vede územním plánem vymezený výtlačný řad (kanalizace). Dále se podle výkresu č. 8 (výkres veřejně prospěšných staveb) má na tomto pozemku nacházet veřejně prospěšné opatření, označené jako „VR02 otevřený příkop“, které je uvedeno rovněž v textové části územního plánu v části A.7., str. 44, avšak bez bližšího vysvětlení, o jaké opatření se má jednat. Navrhovatelé jsou rovněž spoluvlastníky pozemku parc. č. 2651 v k. ú. Hlubočany, obec Hlubočany, zapsaného na listu vlastnictví č. 212, na kterém je územním plánem vymezeno ochranné pásmo vodního zdroje II. stupně (viz výkres č. 5 – zásobování vodou). Všechny výše uvedené nemovitosti navrhovatelů se pak nacházejí v ochranném pásmu vzletové a přistávací dráhy letiště Vyškov, které je vymezeno v územním plánu (viz výkres č. 4 – dopravní řešení).

Z výše uvedených skutečností podle navrhovatelů jednoznačně vyplývá, že jsou územním plánem obce Hlubočany dotčeni ve svých vlastnických právech, a jak bude rozvedeno dále, i v právech s nimi souvisejících, především v právu na svobodné podnikání. Zcela nepochybně tedy ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu existuje vztah mezi právní sférou navrhovatelů a územím, jež je územním plánem regulováno. Současně navrhovatelé ve smyslu § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ či „soudní řád správní“), tvrdí, že byli schválením

územního plánu, tedy opatřením obecné povahy vydaným odpůrcem, zkráceni na svých právech.

K vlastní důvodnosti návrhu, tj. že předmětný územní plán je ve smyslu § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. v rozporu se zákonem, a že zároveň nebyl vydán zákonem stanoveným způsobem, pak navrhovatelé uvedli následující. Zdejší soud přitom již na tomto místě zdůrazňuje, že níže uvedená rekapitulační část, včetně jednotlivých námitek, tvrzení a vyjádření účastníků řízení, je z důvodu rozsáhlosti návrhu koncipována v návaznosti na řešenou otázku, a proto rekapitulace otázek, které nebudou předmětem rozhodování, byla redukována.

Navrhovatelé předně zdůraznili, že pořizování územního plánu bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „starý stavební zákon"), a ještě za účinnosti tohoto zákona bylo podle jeho § 21 odst. 5 a § 26 odst. 2 schváleno souborné stanovisko. Řízení o návrhu územního plánu však proběhlo již za účinnosti nového stavebního zákona a návrh územního plánu proto měl být v souladu s § 188 odst. 3 citovaného zákona zpracován, projednán a vydán jako opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona (tj. § 43 odst. 4, § 50 až § 54) a § 171 až § 174 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že návrh územního plánu nebyl projednán v souladu se zákonem a že rovněž nebyl zákonem stanoveným způsobem vydán, a to zejména z důvodu opakovaného porušení zákonných ustanovení upravujících doručování, resp. zveřejňování písemností v průběhu řízení o návrhu územního plánu (viz ust. § 20 odst. 1 a 2, § 52 odst. 1 stavebního zákona a § 25 odst. 2, § 26 odst. 1 a § 172 odst. 1 správního řádu). Jednotlivé písemnosti totiž nebyly zveřejňovány (doručovány) na úřední desce odpůrce způsobem umožňujícím dálkový přístup. Zejména z ustanovení § 52 odst. 1 věty prvé, § 25 odst. 2 věty druhé a § 26 odst. 1 věty prvé stavebního zákona a § 173 odst. 3 věty druhé správního řádu podle navrhovatelů jednoznačně vyplývá, že jednou z podmínek toho, aby vyrozumění o veřejném projednání návrhu územního plánu obce bylo možno považovat za řádné, je zveřejnění oznámení o době a místu konání tohoto veřejného projednání způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to jak na úřední desce pořizovatele, tak i příslušné obce (v daném případě odpůrce). Tuto skutečnost přitom podle nich výslovně potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Ao 1/2008 - 102, publikovaném pod č. 1736/2008 Sb. NSS. Navrhovatelé jsou současně přesvědčeni, že pokud by tato jejich tvrzení chtěl odpůrce zpochybnit, je na něm, aby je relevantními důkazy vyvrátil a prokázal, že uvedené písemnosti na své úřední desce, a to i způsobem umožňujícím dálkový přístup, zveřejnil. Tento závěr přitom podle jejich názoru potvrzuje i shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti navrhovatelé poukazují na fotografie „fyzické" úřední desky odpůrce, pořízené dne 29. 7. 2010, z nichž je patrné, že tohoto dne se na úřední desce odpůrce nacházely touto formou doručované písemnosti, a současně

vytištěný obsah internetové stránky s elektronickou úřední deskou obce z téhož dne, z níž je zřejmé, že předmětné dokumenty nebyly na elektronické úřední desce odpůrce zveřejněny. Rovněž z elektronického archivu dokumentů z úřední desky odpůrce podle navrhovatelů vyplývá, že odpůrce dlouhodobě nezveřejňuje písemnosti ze své úřední desky způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Navrhovatelé jsou dále přesvědčeni, že z výše citovaných ustanovení rovněž vyplývá, že před konáním veřejného projednání návrhu územního plánu musí být na úředních deskách, jak pořizovatele, tak i příslušné obce, a to v obou případech i způsobem umožňujícím dálkový přístup, zveřejněn i samotný návrh předmětného územního plánu, nebo přinejmenším údaje podle ust. § 20 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovatelé připouštějí, že ve vztahu k této otázce je výklad vztahu mezi příslušnými ustanoveními stavebního zákona, zejména jeho § 52 odst. 1 větou druhou, a § 172 odst. 1 správního řádu, méně jednoznačný, než v předchozím případě. Podle názoru navrhovatelů je nicméně tento vztah nutno vyložit tak, že i v případě návrhu územního plánu se uplatní obecné ust. § 172 odst. 1 věty prvé správního řádu o povinném doručení návrhu opatření obecné povahy veřejnou vyhláškou na úřední desce příslušného správního orgánu (pořizovatele) a na úřední desce obecního úřadu obce, jejíhož správního obvodu se má opatření obecné povahy týkat (tj. odpůrce). Znění ust. § 52 odst. 1 věty druhé stavebního zákona uplatnění této obecné úpravy podle navrhovatelů nevylučuje. Nasvědčuje tomu mimo jiné i ust. § 20 odst. 2 a 3 stavebního zákona, které by v případě, že by návrh územního plánu (stejně jako další podklady zveřejňované při pořizování územního plánu podle nového stavebního zákona) nebyl zveřejňován na úředních deskách, postrádalo smysl. Z citovaných ustanovení stavebního zákona přitom podle navrhovatelů vyplývají dvě dílčí odlišnosti oproti obecné úpravě ve správním řádu. Zaprvé návrh územního plánu musí být v souladu s § 52 odst. 1 větou druhou stavebního zákona zveřejněn na úředních deskách po dobu 30 dnů (nikoli 15 dnů, jak vyžaduje § 172 odst. 1 správního řádu). Zadruhé ust. § 20 odst. 2 stavebního zákona umožňuje za stanovených podmínek (s ohledem na rozsah písemnosti) vyvěsit na úřední desce a zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup nikoliv celý obsah písemnosti (návrhu), ale pouze oznámení se základními údaji o obsahu návrhu s uvedením, kdy a kde je možné do písemnosti nahlédnout. Tato speciální úprava se uplatní přednostně oproti § 172 odst. 2 správního řádu, který v obdobných případech umožňuje zveřejnit jen základní údaje o návrhu opatření obecné povahy pouze na „fyzické“ úřední desce, zatímco způsobem umožňujícím dálkový přístup musí být i v takových případech zveřejněno úplné znění návrhu včetně odůvodnění.

Odpůrce tedy tím, že nezveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup vyrozumění o veřejném projednání návrhu územního plánu, porušil ust. § 52 odst. 1 stavebního zákona a § 173 odst. 3, ve spojení s § 25 a § 26 odst. 1 správního řádu. Dále odpůrce podle navrhovatelů porušil ustanovení stavebního zákona a správního řádu i tím, že nezveřejnil na své úřední desce, a to i způsobem

umožňujícím dálkový přístup, samotný návrh územního plánu, nebo přinejmenším údaje podle ust. § 20 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovatelé jsou přesvědčeni, že tato pochybení odpůrce způsobila, že územní plán nebyl vydán zákonem stanoveným způsobem, jde přitom o pochybení, jímž došlo k porušení procesních práv navrhovatelů, přičemž toto porušení mohlo a mělo za následek dotčení jejich hmotných práv, neboť navrhovatelé byly zkráceni na svém právu na uplatnění námitek proti návrhu územního plánu.

Navrhovatelé dále upozornili, že v územním plánu je vymezena vysokorychlostní železniční trasa Brno – Přerov – Ostrava a její koridor, přičemž její ochranné pásmo je vymezeno i na pozemcích navrhovatelů, tj. pozemku parc. č. 2804 a parc. č. 2534 v k. ú. Hlubočany, obec Hlubočany. Navrhovatelé jsou však přesvědčeni, že koridor VRT nebyl vymezen v závazné části Územního plánu velkého územního celku Brněnské sídelní regionální aglomerace, schváleného usnesením vlády ČSR č. 64/1985 ze dne 13. 3. 1985, který v době pořizování územního plánu platil pro území obce Hlubočany, ani zmíněn v kterékoliv z jeho součástí. V době vydání územního plánu byl přitom účinný nový stavební zákon a odpůrce byl tedy podle navrhovatelů povinen respektovat ustanovení tohoto zákona a jeho prováděcích předpisů, z nichž vyplývá, že jednotlivé nástroje územního plánování tvoří hierarchickou strukturu, v jejímž rámci musí být zajištěn soulad „podřízené“ územně plánovací dokumentace s příslušnou „nadřízenou“ územně plánovací dokumentací, jakož i zákonné vymezení a omezení přípustného obsahu jednotlivých nástrojů územního plánování [viz zejména ust. § 31 odst. 4, § 36 odst. 1, 3 a 5, § 43 odst. 1 a 3, § 53 odst. 4 písm. a), § 54 odst. 2 a 5, § 61 odst. 1 a § 68 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a dále ust. § 7 odst. 1 písm. a) a § 12 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“)]. Navrhovatelé upozornili, že tyto závěry podle nich potvrdil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, přičemž ve vztahu k vymezení trasy vysokorychlostní silnice R43 učinil podobný závěr Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 Ao 1/2010 - 84, jímž bylo zrušeno vymezení trasy vysokorychlostní silnice R43 v územním plánu města Brna. Stejný závěr platí podle názoru navrhovatelů i pro vymezení trasy VRT a jejího koridoru v nyní napadeném územním plánu, které bylo podle nich provedeno v rozporu s výše citovanými ustanoveními stavebního zákona, zejména ust. § 54 odst. 2. V podrobnostech pak navrhovatelé citují z textové části územního plánu. Navrhovatelé dále dodávají, že v souladu s ust. § 187 odst. 1 ve spojení s § 198 stavebního zákona pozbyl Územní plán velkého územního celku Brněnské sídelní regionální aglomerace platnosti dnem 31. 12. 2009. Novou nadřazenou územně plánovací dokumentací územního plánu přitom mohou být podle platné právní úpravy výhradně Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje podle § 36 a násl. stavebního zákona (v současné době přitom pořizuje Krajský úřad Jihomoravského kraje návrh těchto zásad). V současnosti tedy neexistuje ve vztahu k územnímu plánu žádná platná

nadřazená územně plánovací dokumentace, která by mohla vymezovat koridor VRT. Z výše uvedeného podle navrhovatelů vyplývá, že vymezení trasy a koridoru VRT v územním plánu bylo ke dni vydání tohoto územního plánu nezákonné a je nezákonné i ke dni podání tohoto návrhu.

Navrhovatelé namítají, že vlivy územního plánu jakožto koncepce podle § 10a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“ či „zákon č. 100/2001 Sb.“), nebyly vůbec posouzeny. Tento postup přitom nebyl zdůvodněn ani v závěru zjišťovacího řízení podle § 10i odst. 3 téhož zákona, tedy podle kritérií uvedených v příloze č. 8 téhož zákona. Jediným odůvodněním tohoto postupu bylo vyjádření (stanovisko k návrhu zadání územního plánu podle ust. § 20 odst. 3 starého stavebního zákona) Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru životního prostředí, ze dne 10. 4. 2006, č. j. JMK 34632/2006, podle nějž návrh zadání územního plánu nestanovil rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, z čehož krajský úřad dovodil, že se vůbec nejedná o koncepci, která by podle § 10a citovaného zákona měla být předmětem posuzování. Navrhovatelé se však domnívají, že vzhledem k obsahu schváleného územního plánu je nutno tento závěr odmítnout jako nesprávný. Především je nutno znovu upozornit na skutečnost, že v územním plánu je trasa VRT. Ačkoliv podle přesvědčení navrhovatelů je toto vymezení z důvodů uvedených výše nezákonné, je územní plán ve svém schváleném a platném znění koncepcí, která stanoví rámec pro budoucí povolení záměru VRT. Podle bodu 9.1 kategorie I Přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí přitom podléhají posouzení vlivů novostavby železničních drah delší než jeden kilometr. Již z tohoto důvodu je tedy podle názoru navrhovatelů zřejmé, že územní plán je koncepcí ve smyslu ust. § 10a citovaného zákona, neboť stanoví rámec pro budoucí povolení záměru uvedeného v Příloze č. 1 tohoto zákona. Kromě toho navrhovatelé dodávají, že podle bodu 9.1 kategorie I Přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí podléhají posouzení novostavby, rozšiřování a přeložky silnic všech tříd, se kterými územní plán rovněž operuje. Navrhovatelé jsou proto přesvědčeni, že z těchto důvodů je nutno považovat územní plán za koncepci ve smyslu § 10a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. V podrobnostech pak navrhovatelé zdůvodňují, jakým způsobem tento jejich závěr podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ao 1/2009 - 36, ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009 - 86, či ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 Ao 4/2009 - 111).

Navrhovatelé dále tvrdí, že vydáním územního plánu byli buď přímo, nebo alespoň potencionálně, zásadním způsobem omezeni v dosavadním, případně plánovaném, způsobu využívání většiny svých nemovitostí, neboť územní plán zásadním způsobem mění přípustné využití předmětného území, resp. nemovitostí, čímž z velké části znemožňuje navrhovatelům pokračovat v jejich dosavadních

podnikatelských aktivitách (zemědělské výrobě) a dále je rozvíjet, jakož i snižuje tržní cenu jejich nemovitostí. Toto konstatování v podrobnostech vztahují především na soubor nemovitostí, blíže specifikovaných výše, které tvoří hospodářskou usedlost (velkostatek). Mimo to jim podle jejich slov tento stav brání požádat o dotaci z Programu rozvoje venkova na období 2007 – 2013 podle čl. 15 nařízení Rady (ES) 1698/2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova. Navrhovatelé jsou proto přesvědčeni, že výše popsaný způsob, kterým územní plán omezuje jejich možnosti pokračovat v dosavadním způsobu využívání předmětných nemovitostí a tím zasahuje do jejich vlastnického práva, jakož i do práva rozvíjet jejich podnikání, aniž by uváděl legitimní důvody tohoto zásahu, je v rozporu s principem proporcionality, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, především v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, ze kterého v podrobnostech citují a závěry v něm přijaté aplikují na daný případ.

Navrhovatelé konečně uvádí, že území plán byl vydán v rozporu se zákonem i z hlediska své formy, resp. že odpůrce nevymezil v souladu se zákonem obsah opatření obecné povahy, kterým podle § 43 odst. 4 stavebního zákona tento územní plán vydal. Zatímco textová a grafická část územního plánu jsou podle navrhovatelů po formální stránce zpracovány v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, vydal odpůrce po schválení územního plánu „veřejnou vyhlášku - opatření obecné povahy“, která neobsahuje celé znění územního plánu (textovou a grafickou část), ani na ně neodkazuje jako na svou součást či přílohu. Namísto toho je v první části opatření obecné povahy pouze shrnut základní obsah textové a grafické části, avšak bez jakéhokoliv vymezení vztahu mezi „formálním“ opatřením obecné povahy a samotným územním plánem. Obsah části označené jako „odůvodnění“ se pak jen částečně shoduje s „odůvodněním řešení územního plánu“, jež je obsahem jeho textové části. Rovněž je zmíněna „grafická část odůvodnění“, avšak opět bez jakéhokoliv vymezení vztahu na tomto místě uvedených výkresů k opatření obecné povahy. Mimo to čísla uvedených výkresů nesouhlasí s čísly, jimiž jsou tyto výkresy ve skutečnosti označeny. Navrhovatelé jsou proto přesvědčeni, že i v tomto bodě uvedené skutečnosti zakládají nezákonnost územního plánu, a to zejména pro zmatečnost a neurčitost formálně vydaného opatření obecné povahy, které způsobují právní nejistotu adresátů veřejné správy o „skutečném“ obsahu opatření obecné povahy.

II.

Odpůrce ve svém vyjádření k věci ze dne 16. 8. 2010 navrhl zamítnutí návrhu a ve vztahu k námitkám, které se týkají formálních náležitostí územního plánu, odkázal na předložený správní spis. Zdůraznil přitom, že celou dobu dbal pokynů pořizovatele, jehož přístup byl podle jeho názoru dostatečně pečlivý. Odpůrce se dále ohradil proti tomu, že by byl územní plán schvalován jakkoliv netransparentně či unáhleně nebo dokonce v rozporu se zájmy občanů. Pokud jde o v územním

plánu přijaté změny týkající se „areálu bývalého velkostatku“, odpůrce uvedl, že tyto byly vyvolány aktivitou předchozích vlastníků, a proto jestliže navrhovatelé o této skutečnosti nevěděli, jde podle jeho názoru o otázku právních vad prodávané nemovitosti. Odpůrce přitom v této souvislosti upozornil na to, že schválený územní plán není „dogma“ a lze jej měnit, pokud přestane vyhovovat novým potřebám a požadavkům na rozvoj obce. Stejně tak se odpůrce ohradil, že by dosavadní způsob využití byl omezen. Dále vyjádřil svůj názor, pokud jde o využití předmětných pozemků k velkoobjemové zemědělské výrobě, živočišné výrobě či zřízení bioplynové stanice, umístění navrženého odvodňovacího příkopu a zachování části pozemků navrhovatelů jako zeleň a hřiště. V návaznosti na shora uvedené odpůrce konstatoval, že není schopen doložit vyvěšení požadovaných dokumentů, prohlásil však, že písemnosti vyvěšeny byly, přičemž jeho finanční možnosti nedovolily elektronickou archivaci písemností vyvěšených na elektronické úřední desce obce. Zároveň zdůraznil, že v době pořizování územního plánu nebyla tato jeho zákonnou povinností. V závěru pak odpůrce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání.

V replice k vyjádření odpůrce ze dne 26. 8. 2010 navrhovatelé předně odmítli názor odpůrce, že by skutečnost, že vymezení přípustného využití ploch v areálu velkostatku navrhovatelů bylo vyvoláno aktivitou předchozích vlastníků, měla být právní vadou prodávané nemovitosti a podrobně tento svůj názor zdůvodnili. Pokud jde o případnou změnu územního plánu, kterou ve svém vyjádření připustil odpůrce, navrhovatelé zdůraznili, že tato byla starostou obce Hlubočany při ústním jednání s navrhovateli výslovně odmítnuta. Navrhovatelé nesouhlasí s tvrzením, že dosavadní způsob využití nemovitostí, tvořících velkostatek, není územním plánem omezen a plně odkazují na příslušnou pasáž podaného návrhu, stejně tak navrhovatelé v podrobnostech nesouhlasí s tvrzením odpůrce, podle nějž vymezení přípustného využití některých ploch, tvořících součást areálu velkostatku, jako sídelní zeleně a ploch pro tělovýchovu a sport „vycházelo ze stavu pozemků v době pořizování a v letech před tím“. Pokud jde o otázku zveřejňování (doručování) písemností v průběhu pořizování územního plánu, navrhovatelé v plném rozsahu setrvávají na skutečnostech a tvrzeních, uvedených v jejich návrhu. Odpůrce podle jejich názoru neprokázal, že písemnosti, které měly být dle požadavků právních předpisů zveřejněny na jeho úřední desce, byly v souladu (zejména) s § 25 odst. 2, § 26 odst. 1 a § 172 odst. 1 správního řádu zveřejněny též způsobem umožňujícím dálkový přístup (tedy na „elektronické“ úřední desce odpůrce). Odpůrce výslovně uvádí, že tuto skutečnost „není schopen doložit“. Navrhovatelé naopak v tomto směru předložili přesvědčivé důkazy o tom, že odpůrce povinnost vyplývající z § 25 odst. 2 a § 26 odst. 1 správního řádu (tedy zveřejňovat na „elektronické“ úřední desce veškeré písemnosti, jež se nacházejí na úřední desce „fyzické“) neplnil ani ke dni 29. 7. 2010, tedy bezprostředně před podáním návrhu. Tvrzení, že „finanční možnosti obce nedovolily elektronickou archivaci písemností vyvěšených na elektronické úřední desce obce“, považují navrhovatelé v uvedeném kontextu za irelevantní (přičemž dodávají, že archivace takovýchto dokumentů, pokud by na

elektronické úřední desce byly zveřejňovány, by sama o sobě zřejmě se žádnými finančními náklady nebyla spojena). Navrhovatelé dodávají, že odpůrce – zřejmě v reakci na podání návrhu – zveřejnil na své elektronické úřední desce textovou a grafickou část územního plánu (nikoli však již opatření obecné povahy, jímž byl územní plán vydán). Z údajů uvedených například na stránce obsahující jednotlivé výkresy grafické části územního plánu je zřejmé, že se tak stalo až dne 17. 8. 2010. Závěrem pak navrhovatelé setrvali na svém návrhu.

III.

Vzhledem ke skutečnosti, že účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl Nejvyšší správní soud o této věci bez nařízení jednání.

IV.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení. Těmi jsou v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu sedmého soudního řádu správního: existence předmětu řízení (tj. opatření obecné povahy), aktivní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu, vše v souladu s podmínkami vyplývajícími z ust. § 101a s. ř. s.

Pokud jde o první podmínku spočívající v existenci předmětu řízení v podobě opatření obecné povahy, nemá Nejvyšší správní soud pochyb a mezi účastníky není sporu o tom, že napadené usnesení Zastupitelstva obce Hlubočany č. 2/2008 ze dne 14. 5. 2008 skutečně představuje opatření obecné povahy, přezkoumatelné zdejším soudem. V tomto směru postačuje pro stručnost odkázat na ust. § 43 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož se územní plán vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Přechodné ustanovení § 188 odst. 3 stavebního zákona (v aktuálně platném znění viz ust. § 188 odst. 2 citovaného zákona) pak upravuje situace, kdy pořizování územního plánu obce bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tak jako tomu bylo v nyní projednávané věci, pro tyto případy výslovně stanoví povinnost upravit, projednat a vydat takový územní plán podle nového stavebního zákona, tj. formou opatření obecné povahy; přitom činnosti ukončené přede dnem nabytí účinnosti nového stavebního zákona se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Napadený akt je ostatně tímto způsobem i označen.

Vzhledem k tomu, že do sféry veřejných subjektivních práv svých (blíže neurčených) adresátů může zasáhnout pouze opatření obecné povahy, které nabylo zákonem předepsaným způsobem účinnosti, zabýval se Nejvyšší správní soud také tím, zda napadené opatření bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem a zda bylo řádně publikováno. Z předloženého správního spisu vyplývá, že toto opatření bylo dne 14. 5. 2008 řádně schváleno usnesením Zastupitelstva obce Hlubočany č.

2/2008. Veřejná vyhláška oznamující vydání územního plánu byla na úřední desce Obecního úřadu v Hlubočanech vyvěšena dne 15. 5. 2008; sňata byla dne 2. 6. 2008. Z popsaných skutečností je tedy zřejmé, že podmínky publikace opatření obecné povahy (ust. § 173 odst. 1 správního řádu) byly v daném případě splněny. Předmětné opatření nabylo účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky, tj. 30. 5. 2008 a nikoliv 2. 6. 2008, jak nesprávně uvádí odpůrce (pro způsob výpočtu 15-ti denní lhůty předepsané posledně zmiňovaným ustanovením správního řádu pro vyvěšení veřejné vyhlášky srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že návrh podaný navrhovateli v této věci skutečně směřuje proti opatření obecné povahy, které v době předcházející podání tohoto návrhu nabylo účinnosti.

Následně tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení, zda shora vymezeným navrhovatelům a) a b) svědčí aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

Zdejší soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci navrhovatele a) a b) k podání předmětného návrhu, když ust. § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, „*kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen*." Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. Jak k tomu již Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 - 62, www.nssoud.cz, „*pojmovým znakem opatření obecné povahy je to, že se jedná o správní akt s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoliv však je tento okruh adresátů obecný, je třeba trvat na zákonném požadavku dotčení na právech napadeným opatřením obecné povahy. V tomto směru stojí za pozornost zdůraznit, že koncepce citovaného ustanovení § 101a s. ř. s. je založena na tvrzení existence zásahu do právní sféry dotčeného subjektu vydaným opatřením obecné povahy. Zákon tedy vychází z toho, že se jedná o procesní prostředek ochrany proti výslednému opatření obecné povahy, nikoliv proti procesu jeho přijímání. [Tím se ostatně i liší aktivní legitimace v žalobním řízení, upravená stejným zákonem (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), založená na tvrzení porušení práv „přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti."] V řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy tak je navrhovatel postižen břemenem tvrzení zasažení na svých právech výsledným správním aktem, přičemž teprve pokud je tato aktivní legitimace - a samozřejmě i další procesní podmínky – dána, je povinností soudu v rámci tohoto řízení přezkoumat jeho soulad se zákonem, tzn. konkrétně, zda ten, kdo je vydal, postupoval v mezích své působnosti a pravomoci a zda bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, přičemž není vázán právními důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).*" Povaha napadeného opatření obecné povahy tak ve spojení s právní

pozicí obou navrhovatelů skýtá Nejvyššímu správnímu soudu dostatek důvodů k závěru, že k dotčení jejich právní sféry skutečně mohlo dojít.

V návaznosti na výše uvedené je pak třeba zdůraznit, že zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že rozšířenému senátu tohoto soudu byla v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 102, předložena k zodpovězení mimo jiné otázka, zda *„je podání námitek či připomínek v průběhu pořizování územního plánu nebo jeho změny podmínkou aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení takového územního plánu nebo jeho změny podle dílu 7. hlavy II. části III. s. ř. s.“* Dle 9. senátu Nejvyššího správního soudu je však v nyní projednávané věci dána zcela odlišná skutková situace, neboť, jak bude podrobně uvedeno dále, je posuzována otázka aktivní legitimace účastníků, kteří nepodali námitky či připomínky v průběhu pořizování územního plánu, protože jim byla tato možnost z důvodu hrubého procesního pochybení na straně odpůrce odňata, a nikoliv situace, kdy tito nepodali námitky či připomínky v průběhu pořizování územního plánu, ačkoliv tak učinit mohli. Proto v dané věci nebylo třeba vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu.

Jak již bylo řečeno výše, třetí podmínkou tohoto soudního řízení je formulace závěrečného návrhu v souladu s podmínkami vyplývajícími z ust. § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatelé a) a b) se ve smyslu ust. § 101a s. ř. s. domáhají vydání rozsudku, kterým bude předmětné opatření obecné povahy zrušeno, lze konstatovat, že i tato podmínka je splněna (k formulaci závěrečného návrhu v řízení o zrušení opatření obecné povahy viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51, www.nssoud.cz).

Poté, co Nejvyšší správní soud mohl konstatovat splnění všech procesních podmínek řízení, přistoupil k meritornímu projednání a rozhodnutí o zbylých návrzích, tzn. k posouzení souladu předmětného opatření obecné povahy se zákonem, a toho, zda ten, kdo je vydal, postupoval v mezích své působnosti a pravomoci a zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.

V.

Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaném pod č. 740/2006 Sb. NSS, pro posouzení souladu opatření obecné povahy se zákonem tzv. algoritmus (test) přezkumu opatření obecné povahy, jehož jednotlivé na sebe navazující kroky vyplývají zejména z ust. § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. Tento algoritmus přezkumu byl užit i v rámci dalších rozhodnutí zdejšího soudu týkajících se soudního přezkumu opatření obecné povahy (viz například rozsudek ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 16. 7. 2008,

č. j. 6 Ao 1/2008 - 86, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto rovněž přistoupil k přezkoumání napadeného opatření obecné povahy ve světle jednotlivých kroků tohoto algoritmu.

V prvé řadě je třeba posoudit, zda měl odpůrce vůbec samotnou pravomoc vydat napadené opatření obecné povahy. K tomu je třeba zejména odkázat na ust. § 54 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého „*zastupitelstvo obce vydá územní plán po ověření, že není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo výsledkem řešení rozporů a se stanovisky dotčených orgánů nebo stanoviskem krajského úřadu*.“ Jak plyne ze shora uvedeného, bylo nyní přezkoumávané opatření obecné povahy skutečně vydáno zastupitelstvem obce Hlubočany, tedy orgánem obce, který byl k tomuto kroku oprávněn na základě shora citovaného ustanovení stavebního zákona v návaznosti na ust. § 171 a násl. správního řádu. Jinak řečeno odpůrce měl v projednávané věci pravomoc předmětné opatření obecné povahy vydat; tato skutečnost ostatně ani nebyla mezi navrhovateli a odpůrcem sporná. Z výše uvedených důvodů je tedy zřejmé, že předmětné opatření obecné povahy dané kritérium splňuje, a proto v prvém kroku algoritmu přezkumu uspělo.

Další krok pak spočívá v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání napadeného opatření obecné povahy (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Rozlišovat je přitom třeba zejména působnost věcnou (okruh věcných oblastí, v rámci kterých vykonává správní orgán svoji pravomoc), působnost osobní (okruh osob, vůči kterým správní orgán působí), působnost prostorovou (na jakém území vykonává správní orgán svoji pravomoc) a za určitých okolností též působnost časovou (ta přichází do úvahy pouze v situaci, kdy má správní orgán stanovené období, ve kterém může svoji pravomoc vykonávat). K tomu postačuje ze strany zdejšího soudu konstatovat, že ani v tomto směru nebylo zjištěno žádné pochybení a rovněž v této otázce navrhovatelé předmětné opatření obecné povahy nikterak nezpochybnili.

Nejvyšší správní soud tak následně mohl přistoupit i ke třetímu kroku testu přezkumu, tedy k posouzení, zda bylo napadené opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem stanoveným postupem. Právě tímto směrem jsou orientovány námitky navrhovatelů a) a b) a je proto nutno se jimi podrobně zabývat.

Za stěžejní námitku navrhovatelů je potom třeba označit tu, která odpůrci vytýká nesprávný postup při zveřejňování (doručování) písemností, konkrétně že odpůrce nesplnil svou zákonnou povinnost zveřejnit na své úřední desce způsobem umožňujícím dálkový přístup vyrozumění o veřejném projednání návrhu územního plánu podle § 52 stavebního zákona.

Podle § 52 odst. 1 věty první stavebního zákona *o upraveném a posouzeném návrhu územního plánu se koná veřejné projednání.* V poznámce pod čarou je přitom

uveden odkaz na § 172 odst. 3 správního řádu, podle kterého *je řízení o návrhu opatření obecné povahy písemné, pokud zákon nestanoví nebo správní orgán neurčí, že se koná veřejné projednání návrhu. Dobu a místo konání veřejného projednání správní orgán (v tomto případě pořizovatel) oznámí na úřední desce nejméně 15 dnů předem; oznámení zveřejní též na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se má opatření obecné povahy týkat. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je možné tuto dobu zkrátit; nestanoví-li zákon jinak, musí zkrácená doba činit nejméně 5 dní.*

Podle § 20 odst. 1 věty druhé stavebního zákona *zveřejňuje-li se písemnost vyvěšením na více úředních deskách, považuje se za den vyvěšení den, ve kterém byla písemnost vyvěšena nejpozději.*

Podle § 25 odst. 2 správního řádu *se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.*

Podle § 26 odst. 1 správního řádu *každý správní orgán zřizuje úřední desku, která musí být nepřetržitě veřejně přístupná. Pro orgány územního samosprávného celku se zřizuje jedna úřední deska. Obsah úřední desky se zveřejňuje i způsobem umožňujícím dálkový přístup* (pozn. Nejvyššího správního soudu: pokud nejde o případy uvedené v § 26 odst. 2 až 4).

Výkladem shora citovaných ustanovení, jakož i vlastní povinností odpůrce zveřejnit na své úřední desce způsobem umožňujícím dálkový přístup (tj. na elektronické úřední desce) vyrozumění o veřejném projednání návrhu územního plánu podle § 52 stavebního zákona se, jak vhodně poznamenali i navrhovatelé, již zdejší soud podrobně zabýval, a to v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Ao 1/2008 - 102, publikovaném pod č. 1736/2008 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v něm dospěl k jednoznačnému závěru, že z platné právní úpravy vyjádřené zejména ve shora citovaných ustanoveních stavebního zákona a správního řádu vyplývá, že jednou z podmínek toho, aby vyrozumění o veřejném projednání návrhu územního plánu obce bylo možno považovat za řádné, je zveřejnění oznámení způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to jak u pořizovatele, tak i u příslušné obce. Takové vyrozumění o konání veřejného projednání návrhu územního plánu obce má přitom v procesu pořizování územního plánu ojedinělé postavení, neboť poskytuje dotčeným osobám a veřejnosti možnost být informován o připravovaném záměru a uplatnit proti němu v zákonem stanovené lhůtě své námitky a připomínky. Proto pokud se jedná o osobu, která opatřením obecné povahy (či jeho částí) mohla být na svých právech zkrácena, je nedostatek vyrozumění o veřejném projednání a tudíž i nemožnost uplatnění ať připomínek

nebo námitek u tohoto jednání procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost takového opatření obecné povahy (viz § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto na základě shora uvedeného přistoupil k posouzení toho, zda byla v nyní projednávané věci splněna povinnost zveřejnění oznámení způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to jak u pořizovatele, tak i u příslušné obce (odpůrce). Z obsahu správního spisu, který byl zdejšímu soudu předložen, a dále z vyjádření odpůrce a Městského úřadu Vyškov jako pořizovatele, jakož i z nahlédnutí na webové stránky odpůrce (dostupné na: http://mesta.obce.cz/vismo/index.asp?id_org=3948) a pořizovatele (dostupné na: http://www.vyskov-mesto.cz/), na nichž jsou dostupné jejich elektronické úřední desky, v této souvislosti vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Veřejná vyhláška o zahájení řízení o návrhu územního plánu obce Hlubočany, ve které bylo mimo jiné uvedeno, že veřejné projednání návrhu předmětného územního plánu se uskuteční dne 23. 4. 2008, přičemž od 21. 3. 2008 do 22. 4. 2008 bude návrh územního plánu k nahlédnutí u Městského Úřadu Vyškov a u Obecního úřadu v Hlubočanech, byla vyvěšena na úřední desce Městského úřadu Vyškov dne 5. 3. 2008 a sňata dne 22. 4. 2008. Zároveň byla zveřejněna na webových stránkách téhož úřadu dne 5. 3. 2008 a to do 22. 4. 2008. Totožná veřejná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce Obecního úřadu v Hlubočanech dne 5. 3. 2008 a sňata dne 24. 4. 2008. Z obsahu správního spisu ani z webových stránek odpůrce však není vůbec patrno, že by uvedená vyhláška byla odpůrcem zveřejněna též způsobem umožňujícím dálkový přístup, tj. na jeho elektronické úřední desce.

Ačkoliv odpůrce ve svém vyjádření ze dne 16. 8. 2010 prohlásil, že písemnosti byly na jeho elektronické úřední desce vyvěšeny, avšak jeho finanční možnosti nedovolily jejich elektronickou archivaci, je podle názoru Nejvyššího správního soudu toto tvrzení značně nepravděpodobné, neboť, jak je popsáno výše, obsah předloženého správního spisu a webových stránek odpůrce prokazuje opak. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o zákonnou povinnost, jejíž nesplnění ze strany odpůrce či pořizovatele má významné právní následky spočívající v nezákonnosti příslušného opatření obecné povahy, v dané věci územního plánu, je třeba trvat na tom, aby odpůrce byl v případě pochybností schopen prokázat její dodržení. Nelze tedy vycházet z pouhého, ničím nepodloženého, tvrzení odpůrce. Ostatně pořizovatel této povinnosti bez obtíží dostál, když zdejšímu soudu předložil potvrzení o vyvěšení dokumentů na své elektronické úřední desce, včetně výpisů z archivu své elektronické úřední desky (viz potvrzení o vyvěšení dokumentů na elektronické úřední desce ze dne 18. 8. 2010, č. j. 194/2010/IS).

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než konstatovat, že napadené opatření obecné povahy – územní plán obce Hlubočany nebyl vydán zákonem stanoveným způsobem, neboť odpůrce se v procesu jeho

pořizování dopustil závažné procesní vady, která mohla a v daném případě měla vliv na zákonnost tohoto územního plánu. Z důvodu opatrnosti považuje zdejší soud v této souvislosti za nezbytné zdůraznit, že tímto nedochází k negaci všech kroků pořizovatele a odpůrce v procesu pořizování a schvalování územního plánu, ale toliko těch, jež následovaly po veřejném projednání návrhu územního plánu. Odpůrce proto bude, v případě, že na jeho straně setrvá zájem na vydání předmětného územního plánu, napříště povinen dostát své zákonné povinnosti řádně vyrozumět o veřejném projednání návrhu územního plánu obce, jakož i vyhovět dalším požadavkům kladeným na něj a na pořizovatele zákonem.

Tato okolnost je rovněž důvodem, proč se Nejvyšší správní soud nemůže vyjádřit k dalším námitkám navrhovatelů vzneseným v jejich návrhu, neboť tyto napadají další kroky učiněné v procesu pořizování územního plánu a vlastní územní plán. Soud by tím de facto předjímal, zda a jaké námitky či připomínky při dalším projednání opatření obecné povahy navrhovatelé uplatní, či jak se s nimi odpůrce vyrovná, v případě, že budou uplatněny. Zdejší soud se proto nezabýval dalšími tvrzeními navrhovatelů, která byla obsažena v návrhu na zahájení řízení u soudu.

I přesto však, a to nad rámec výše uvedeného, pokládá soud za vhodné poznamenat, že celá řada námitek, které v návrhu zmiňují navrhovatelé, byla více či méně řešena v judikatuře tohoto soudu, a proto tato může sloužit jako vodítko pro případné další úvahy odpůrce v situaci, kdy tyto budou navrhovateli v dalším řízení uplatněny. Jmenovitě je to například rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008 - 42, týkající se vztahu ust. § 173 odst. 1 správního řádu a § 20 odst. 2 stavebního zákona, jakož i celá řada dalších rozhodnutí, na které je odkazováno v návrhu na zahájení řízení.

VI.

Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na všechny výše uvedené závěry za prokázané, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu se zákonem, vzhledem k závažnosti a charakteru těchto vad jej bylo nutno zrušit v celém jeho rozsahu, a to ke dni vyhlášení tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 101d odst. 5 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2010

JUDr. Radan Malík

předseda senátu